

Ziua Ispășirii, 1844, 1888

Miercuri, 10 martie 2010

Gili Cârstea

Curățire, judecată, intrare în templu, nuntă.

Sunt acestea expresii legitime pentru ceea ce s-a întâmplat în 1844? Definesc ele corect fundamentul credinței advente? Descriu ele același eveniment?

Unii cred că în 1844 a început curățirea poporului lui Dumnezeu de păcatele lui, dar o curățire în „cărți,” juridică, ceremonială, fără nicio legătură cu persoanele curățite, mai ales că acele persoane se aflau în mormânt la acea dată. Versetul biblic este Daniel 8:14.

Unii cred că în 1844 a început judecata de cercetare, o verificare a cărților din cer, spre a se decide cine este vrednic să primească dreptul la viață veșnică și viza pentru Noul Pământ. Dacă sau când această judecată a trecut la cei vii, nimeni nu știe, fiecare întrebându-se dacă nu cumva numele lui a apărut la proces și i s-a decis soarta. Versetul biblic este Daniel 7:13.

Unii cred că în 1844 Hristos a intrat în templul Său, în sensul că I S-a încredințat autoritatea asupra unei cetăți materiale numită Noul Ierusalim, cetate care urmează să coboare pe pământ spre a-și lua la bord locuitorii răscumparați dintre oameni, și că această ceremonie este numită Nunta. Versetul biblic este Maleahi 3:1-3.

Unii cred că în 1844 a început Nunta Mielului în sensul definiției din *Parabole*, că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman.” Acesta este scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune, este Legământul cel veșnic, operațiune care se face individual cu toți cei care au primit invitația la Nuntă.

Este o *curățire*, deoarece prezența Duhului de viață îndepărtează păcatul care este, în esență, despărțirea de izvorul vieții.

Este o *judecată*, în sensul expresiei biblice de *izbăvire*, eliberare de păcat.

Este o *intrare* în templul Său, deoarece Șekina revine astfel în locuința Ei, de unde a fost gonită prin păcat. Solul legământului Se întoarce în locuința Lui, templul inimii. Versetul biblic este Matei 25:1-13 și Apocalipsa 19:6-9.

Inspirația confirmă ideea că toate aceste operațiuni, aparent diferite și chiar opuse, nu sunt decât descrieri ale aceluiași eveniment major al planului de mântuire, și anume realitatea ascunsă în metafora Sfintei Sfintelor, Ziua Ispășirii. Iată pasajul:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Acest pasaj fascinant apare în capitolul 24 din *Tragedia Veacurilor*, în care se spune cât se poate de clar că Nunta este ceremonia de instalare a lui Hristos pe tronul Noului Ierusalim, că cetatea sfântă este Mireasa, și că, din acest motiv, oamenii nu pot fi decât invitații la Nuntă, nicidecum Mireasa. Iată descrierea:

„Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta Împărăției, este numită „mireasa, soția Mielului.” Îngerul i-a spus lui Ioan: „Vino aici, și-ți voi arăta mireasa, soția Mielului.” „El m-a dus în Duhul, zice profetul, și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu” (Apoc. 21,9,10). Atunci este clar că mireasa reprezintă Cetatea cea sfântă, iar fecioarele care merg în întâmpinarea Mirelui sunt simbolul bisericii. În Apocalipsa, se spune despre poporul lui Dumnezeu că este oaspete la masa de nuntă (Apoc. 19,9). Dacă sunt oaspeți, nu pot fi reprezentați și prin mireasă. Hristos, așa cum declarase profetul Daniel, va primi de la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri „stăpânirea, slava și împărăția;” El va primi Noul Ierusalim, capitala Împărăției Sale, „pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Dan. 7,14; Apoc. 21,2).” (GC 426).

Aceasta era poziția bisericii, așa înțelegeau atunci aceste versete, iar ele sunt confirmate prin Inspirație. Era toată lumina la acest subiect, iar ei trebuiau să o proclame așa, și nicidecum altfel. Dar aceasta nu însemna că este toată lumina, sau că poziția lor este de neschimbat. Chiar în același capitol, ca o avertizare, autoarea vorbește pe larg despre dezamăgirea din 1844, produsă de o foarte parțială înțelegere a luminii pe care o primiseră, și de incapacitatea mulțimii de a ține pasul cu ea.

Este interesant cum a avut Dumnezeu grijă să așeze, în acest capitol despre lucrarea din Sfânta Sfintelor, stegulețe roșii pentru cercetătorii generațiilor viitoare. Este cazul acestui pasaj în care ni se spune că Daniel 8:14, Daniel 7:13, Maleahi 3:1-3 și Matei 25:1-13 vorbesc despre același eveniment. El știa că poporul Său are nevoie de mai multă lumină, de o nouă înțelegere a scopurilor Sale, ca să-L poată urma pe Hristos în Sfânta Sfintelor, în marea lucrare din Ziua Ispășirii.

Lumina a venit în 1888, chiar anul publicării cărții *Tragedia Veacurilor*, iar sora White a ales un nume destul de ciudat pentru ea: Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Nu a explicat niciodată de ce a ales acest nume. Poate deoarece nu a mai

fost cazul, frații noștri de atunci respingând solia și pe solii trimiși cu ea, și astfel privilegiul de a aprecia bogăția de lumină ascunsă în acea solie a rămas pentru generațiile următoare.

Declarația ei referitoare la solie este clară: „Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul... Eu îl primesc, și nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane” (Ms 2, 1890) iar atitudinea s-a observat imediat. Pasajul din DA 161 despre templu ca scop etern al lui Dumnezeu, declarația tranșantă din COL 307, că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman,” apoi formularea magnifică din MH 180, că „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină,” și multe altele asemănătoare, toate acestea demonstrează că poziția din GC 462 era o treaptă imatură în înțelegerea Nunții, potrivită cu nivelul de percepție al acelei generații.

În lumina acestor declarații, expresiile *curățire, judecată, intrare în templu, nunta*, nu mai prezintă nicio dificultate, nici nu se află în conflict și nici nu descriu evenimente diferite. Toate vorbesc despre Ziua Ispășirii, când Marele Preot a trecut la faza a doua a lucrării Sale, în care ceea ce omul a despărțit în Eden, Dumnezeu trebuie să unească.

Respingerea luminii la acest subiect este singura explicație acceptabilă pentru prelungirea cu peste un secol a lucrării lui Hristos în Sfânta Sfintelor, deși în 1888, anul publicării cărții *Tragedia Veacurilor*, Dumnezeu spusese poporului Său: „Curând, judecata va trece la cei în viață.” Ea începuse în 1844 cu sfinții generațiilor trecute, iar în 1888 trebuia să treacă la cei vii. Numai că cei vii au părăsit tronul pe care se așezase Hristos în 1844, și s-au întors la tronul din Sfânta, unde diavolul deghizat în Hristos a preluat lucrarea din cursul anului.

Așa se face că am îmbrățișat îndreptățirea prin credință, alături de toți închinătorii din Sfânta, dar refuzăm sistematic lucrarea simbolizată de Sfânta Sfintelor, *curățirea, izbăvirea, revenirea Șekinei în templul ei, nunta*.

Rezultatul? Avem un popor care este iertat permanent, deși păcătuiește permanent. Un popor îndreptățit prin credință, dar păcătos prin fapte. Vase curățite, dar goale (Luca 11:24-26). O casă măturată și împodobită, dar nelocuită de proprietarul de drept.

Așa este ținut Hristos afară, alungat din locuința Sa, în timp ce declarăm cu pasiune că noi credem și predicăm neprihănirea prin credință.